

ELENA KOVTUN

ur. 20.11.1966 r. w Briańsku. Jest jedyną grającą w polskiej lidze zawodniczką, która ma na swym koncie tytuły mistrzyni Europy i udział w Igrzyskach Olimpijskich. Reprezentantka Ukrainy, grająca klasycznym stylem defensywnym może być przykładem woli walki i zaangażowania sportowego dla wielu zawodniczek młodego pokolenia.

Swoje pierwsze kroki w tenisie stołowym stawiałam 27 lat temu w klubie sportowym Burewiestnik Charków. W klubie tym rozpoczynali również inni zawodnicy grający aktualnie w Polsce: Wanda Lityńska - Sydorenko, Puszkariov, Igor Gudilkin. Jednym z pierwszych trenerów, któremu najwięcej zawdzięczam, był Igor Bogriancev, który oprócz umiejętności szkoleniowych był bardzo wyrozumiały i nie narzucał własnej wizji zawodnikowi. W tamtych latach w ZSRR proces szkoleniowy oparty był na bardzo dużej ilości startów, ale głównie w turniejach indywidualnych, rozgrywanych pomiędzy szkołami mistrzostwa sportowego, miastami, centrami szkolenia itp. Z pewnością była to jedna z metod kształtowania osobowości zawodnika, który w grach pojedynczych odpowiada sam za siebie. Obecnie nadmiar rozgrywek ligowych często zabija indywidualność. Przegrana w drużynie nie oznacza porażki zespołu. W turniejach przegrana to wypadnięcie z rywalizacji. Pierwsze jednak sukcesy międzynarodowe osiągałam w turniejach drużynowych na ME Kadetek w 1981 r. w Topolcanach, gdzie zdobyłam wraz z drużyną ZSRR srebrny medal. W grze poj. zakończyłam swój udział w ćwierćfinale. Największe sukcesy w kategoriach młodzieżowych odniosłam podczas Mistrzostw Europy juniorów w Linzu w 1984 r., gdzie zdobyłam złoto w singlu, wygrywając w finale z Olgą Nemes oraz złoto w deblu wraz z moją koleżanką Raisą Diatienko. Nie zdobyłyśmy jednak złotego medalu w drużynie, ulegając w finale Węgierkom, z którymi wygrywałyśmy w dwóch poprzednich latach. Nie bez problemów przebiegał u mnie trudny dla wielu zawodników proces przejścia z kategorii juniora do seniora. Trzeba było wykazać się dużymi umiejętnościami w przekonaniu działaczy i uporu w pokonywaniu trudności nie tylko wynikających ze sportowej rywalizacji, ale i z układów. W tym czasie preferowano reprezentantów z rejonów „moskiewskich”. Gdyby nie moja twarda postawa w tym okresie nie byłoby Eleny Kovtun na arenie międzynarodowej w kategorii senierek. Najlepszy okres w mojej sportowej karierze to pierwsze cztery lata w kategorii senierek. W 1986 r. z Pragi wracam z dwoma medalami mistrzostw Europy: srebrny w drużynie i złoty w deblu z Fliurą Bułatową. W finale

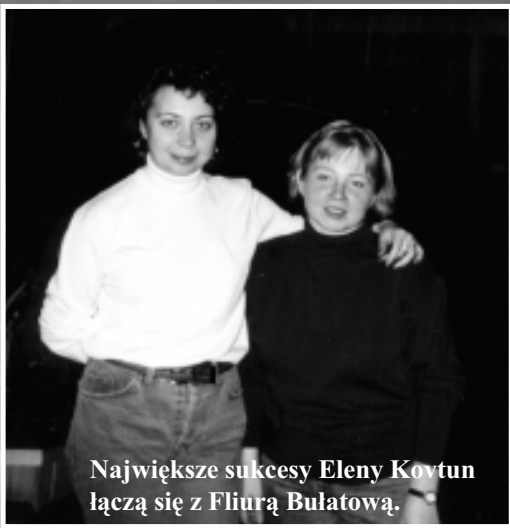
pokonałyśmy parę Hrachova/ Vriesekoop. Rok później w Basel zajmuję 6 m w prestiżowym Europa Top-12 i w finale Międzynarodowych Mistrzostw Szwecji przegrywamy z parą Chen Jing/ Liu Wei. Chen Jing to przecież mistrzyni olimpijska z Seulu. W 1988 roku nie obroniłyśmy z Fliurą mistrzostwa Europy w deblu, przegrywając w finale w Paryżu z Węgierkami Batorfi i Urban, ale wraz z V. Popową i R. Timofiejewą zdobyłyśmy złoto w drużynie. Rok 1988 to Olimpiada w Seulu i niezapomniane przeżycia. Decydującą grę o awans do 1/8 finału przegrałam 2:3 z późniejszą brązową medalistką Chinką Jiao Zhimin. W deblu zdobyłyśmy wraz z Fliurą Bułatową 6 miejsce. Fliura zajęła w singlu 5 miejsce. Na Ukrainie moje wyniki przyjęto z zadowoleniem, na Fliurze w moskiewskiej centrali nie pozostawiono suchej nitki. Tuż przed Olimpiadą byłam jeszcze czwarta w Europa Top-12 w Ljublanie. Rok 1988 to moje

najwyższe lokaty w rankingu ETTU - 7 m. i ITTF - 23 m. W czasie mojej seniorskiej kariery w wielu imprezach prowadził mnie trener Michał Wardanian, który był też trenerem podobnie jak ja defensywnie grającego zawodnika Wiktora Sołopova. Po rozpadzie ZSRR od 1993 roku startuję w barwach Ukrainy. Najlepsze wyniki naszej drużyny to 7m w ME w Bratysławie i 13 na MŚ. W tym roku wraz z młodymi zawodniczkami Sorochyńską i Briechową zajęłyśmy 2 miejsce w II lidze europejskiej. (Po wycofaniu Jugosławii - awans do I ligi - red.). W czasie mojej kariery zwiedziłam wiele krajów świata: niemal całą Europę, grałam w Afryce (Nigeria) w Azji (Wietnam, Japonia, Chiny, Korea Płn i Płd.). Nie było mnie tylko w Ameryce Płn. i Australii.

Elena Kovtun gra w polskiej lidze od 1991 r. Grała w Zofiówce Jastrzębie, Euromirexie Radom a obecnie reprezentuje Telwolt Tarnobrzeg. Ma 12 - letnią córkę, która również próbuje iść w ślady mamy i gra stylem defensywnym. Elena Kovtun znajduje czas na grę w reprezentacji Ukrainy, grę w klubie i życie rodzinne. Wciąż aktywna. W sierpniu b.r. zaliczyła kolejne Mistrzostwa Świata. Wciąż jest najmocniejszym punktem reprezentacji swojego kraju i klubu. O zmianie zawodu na razie nie myśli.

Największe sukcesy Eleny Kovtun
łączą się z Fliurą Bulatową.

1984

1988

1999

